

Arrest

nr. 54 853 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. FALLAH loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Kumikse origine. In 2005 verhuisde u van Khasavyurt in Dagestan, waar u tot dan had gewoond, naar Moskou. In maart 2008 trad u religieus in het huwelijk met uw huidige echtgenote, K. M. (...) (O.V. 6.457.544), een Dagestaanse die u in Moskou had leren kennen.

In Dagestan was u, samen met uw neef Z. T. (...) en uw oom I. T. (...), mede-eigenaar van een grote marktplaats in de stad Khasavyurt. Uw neef Z. (...) was sinds 2003 lid van het nationale parlement van

Dagestan en vervulde daarnaast meerdere bestuursfuncties. U had ook verschillende familieleden die bij de autoriteiten werkten, zoals bij de politie of het parket. In september 2004 werd u ontvoerd door onbekende personen. U werd gedurende twee weken opgesloten en nadien terug vrijgelaten. U vermoedt dat uw ontvoering te maken had met een poging tot afpersing van uw neef Z. (...). U denkt dat u werd ontvoerd door medewerkers van de ordediensten. U verklaart echter dat deze gebeurtenis geen rechtstreeks verband houdt met de redenen waarom u in 2009 de Russische Federatie ontvluchtte.

In mei 2005 hoorde u dat uw neef Z. (...) onder druk werd gezet door leden van de Dzamaat Shariat, een extremistische terreurgroep in Dagestan. Uw neef werd afgeperst om het geld dat hij verdiende met de markt over te maken aan de religieuze groepering, maar hij weigerde. Op 5 juli 2005 werden uw neef Z. (...) en uw oom I. (...) vermoord bij een aanslag. Hun wagen werd met kogels doorzeefd. Na de dood van Z. (...) ging zijn aandeel van de zaak over op zijn broer M. (...), die het nieuwe hoofd van de markt werd. Naar aanleiding van de dood van Z. (...) stapte u naar de politie. U betaalde smeergeld aan een kapitein van de MVD, M. I. (...), om een grondig onderzoek te voeren naar de dood van uw neef. Dergelijke onderzoeken worden anders slecht gevoerd. In september of oktober 2005 vertelde T. A. (...), een vroegere klasgenoot die dikwijls de moskee bezocht, dat ook u in het vizier van de religieuze extremisten was gekomen omdat u de politie bij de zaak had betrokken. U besloot om Dagestan te verlaten. Uit vrees voor uw eigen leven en het leven van uw familie vertrok u in oktober 2005 samen met uw ouders en uw zus naar Moskou.

Terwijl u in Moskou woonde, bleef u mede-eigenaar van de markt. Uw neef, M. T. (...), stuurde u elke maand uw deel van de winst. In april of mei 2007 stopten de betalingen. U kon M. (...) niet meer contacteren. Uw vader, M. T. (...), vertrok daarop naar Dagestan om uit te zoeken wat er aan de hand was. Op 3 september 2007 kwam uw vader om in Dagestan. De officiële reden was dat hij was aangereden door een auto. U vermoedt echter dat er meer aan de hand was. Op 5 september 2007 ging u – voor een laatste keer – terug naar Dagestan om uw vader te begraven. U had een gesprek met de kapitein van de MVD, die u vertelde dat de dood van uw vader onmogelijk een ongeluk kon zijn. U diende echter geen officiële klacht in naar aanleiding van de dood van uw vader. Op 9 december 2007 keerde u terug naar Moskou.

Vanuit Moskou had u af en toe contact met M. I. (...) de kapitein van de MVD. In de herfst van 2008 vertelde hij dat er misschien een evolutie was in de zaak. Er was een strijder aangehouden die verklaringen had afgelegd. Eind december 2008 of begin januari 2009 hoorde u dat er een aanslag was gepleegd op de kapitein van de MVD. Het bleek dat M. T. (...) één van de verdachten was in deze zaak. Uw neef bleek ook geld van de markt te gebruiken om de activiteiten van extremistische religieuze groeperingen te financieren. Er werd ook een wapenopslagplaats gevonden. M. T. (...) werd enkele maanden later echter vrijgesproken van deze beschuldigingen.

In de periode dat u in Moskou leefde tussen september 2007 en april 2009 kende u geen problemen. Op 4 april 2009 had u een afspraak met enkele verre familieleden. Ze wilden, in naam van de vader van M. (...), met u spreken over de markt in Khasavyurt. Na de meeting voelde u zich onwel. U herinnert zich niets over wat er vervolgens gebeurde. Enkele dagen later werd u in het ziekenhuis wakker uit een coma. Het bleek dat u een vergiftiging had opgelopen. U vermoedt dat uw familieleden u hebben willen ombrengen. In het ziekenhuis werd u gehoord door de Moskouse politie. U vertelde hen over de meeting in het restaurant, maar u verzweeg dat u problemen had met rebellen. De politie wilde u echter niet helpen. Ze zeiden dat u maar terug moest gaan naar Dagestan. De politie liet het ziekenhuisverslag aanpassen, zodat u geen grond zou hebben om een klacht in te dienen. U besloot om de Russische Federatie te verlaten.

Op 5 juli 2009 vertrok u samen met uw echtgenote uit Moskou. U reisde met een tourbus naar België. U was enkel in het bezit van een Russisch binnenlands paspoort. U hebt geen weet van valse reisdocumenten. U weet niet door welke landen u reisde. Tijdens de reis stopte de bus één keer aan de douane, maar u werd niet persoonlijk gecontroleerd. U kwam aan in België op 7 juli 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Enkele maanden na uw vertrek uit Moskou in juli 2009 vertrokken uw moeder en uw zus uit veiligheidsoverwegingen naar Kazachstan. Vanuit Kazachstan stuurde uw moeder u nog enkele documenten na, waaronder de overlijdensakte van uw vader. Vanuit België vernam u dat M. T. (...) op 15 juli 2010 bij een inval van de Dagestaanse politie werd omgebracht. Hij werd opnieuw verdacht van banden met rebellen.

B. Motivering

U vreest dat u in de Russische Federatie het gevaar loopt om omgebracht te worden door de Dzamaat Shariat, een extremistische terreurgroep in Dagestan. U zou gevisieerd worden omdat u de politie op het spoor bracht van hun activiteiten. U vreest ook dat u door corrupte Dagestaanse politieagenten om het leven zou worden gebracht, omdat u op de hoogte was van het feit dat politieagenten op uw markt in Khasavyurt wapens verkochten aan rebellen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw bewering als zou u, na uw vertrek uit Dagestan in 2005, slechts één keer naar Dagestan zijn teruggekeerd omdat daar u vreesde voor uw leven, niet geloofwaardig is. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u slechts één keer terugkeerde naar Dagestan naar aanleiding van de begrafenis van uw vader (CGVS 01/09/2010, p. 6, 11). U zou toen op 5 september 2007 naar Dagestan zijn gereisd. Op 9 september 2007 keerde u reeds terug naar Moskou. U zei dat het voor u gevaarlijk was om in Dagestan te verblijven (CGVS 01/09/2010, p. 11). Deze bewering werd echter tegengesproken door uw echtgenote. Zij vertelde hoe jullie in september 2008 samen naar Dagestan gingen om de Ramadan te vieren. (CGVS K. (...) 01/09/2010, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, gaf u toe dat u in 2008 inderdaad nog was teruggekeerd naar Dagestan. U zei dat u dit gewoon was vergeten te vermelden (CGVS 01/09/2010, p. 15). Dit is echter niet geloofwaardig, gezien u eerder herhaaldelijk expliciet had gezegd dat u slechts één keer, voor de begrafenis van uw vader, was teruggekeerd naar Dagestan (CGVS 01/09/2010, p. 6, 11). Bovendien klopte uw beschrijving van de reis in 2008 helemaal niet met de beschrijving die uw vrouw gaf. U vertelde immers hoe jullie in 2008 met de auto naar Dagestan reisden. U beschreef hoe u zich toen gedeisd hield door niet naar de stad Khasavyurt te gaan, maar dat u een bezoek bracht aan uw schoonmoeder in de bergen en aan uw grootvader in het dorp (CGVS 01/09/2010, p. 15). Uw echtgenote vertelde echter een heel ander verhaal. Zij vertelde hoe jullie gewoon met de trein naar Dagestan reisden, hoe zij vervolgens haar familie bezocht, en hoe u vervolgens bij uw familie in Khasavyurt verbleef. Uw vrouw verklaarde bovendien dat er in die periode niets opmerkelijks was gebeurd (CGVS K. (...) 01/09/2010, p. 6). Toen u met deze twee – toch wel erg uiteenlopende – versies werd geconfronteerd, insinueerde u dat uw vrouw jullie reis naar Dagestan misschien verwarde met een andere keer dat zij samen met haar broer met de trein naar Dagestan was gereisd (CGVS 01/09/2010, p. 16). Uw vrouw verklaarde echter dat zij slechts één keer vanuit Moskou naar Dagestan was teruggekeerd, namelijk samen met u in 2008 (CGVS K. (...) 01/09/2010, p. 6).

Bovenstaande vaststelling ondermijnt uw bewering als zou u in Dagestan een ernstig gevaar lopen om vermoord te worden. Het feit dat u in 2008 voor een familiebezoekje naar Dagestan reisde, waar u klaarblijkelijk probleemloos kon vertoeven zonder dat u zich moest verbergen, is namelijk niet verenigbaar met uw bewering als zou u sinds 2005 in angst leven om geliquideerd te worden door een radicale Dagestaanse moslingroepering.

Het Commissariaat-generaal heeft bovendien een gegronde reden om te vermoeden dat u sinds 2005 nog vaker naar Dagestan bent teruggekeerd. Uit uw rijbewijs bleek immers dat dit document op 17 juli 2007 werd uitgereikt door de lokale afdeling van de MVD in Khasavyurt. Toen u om een uitleg werd gevraagd, antwoordde u dat u dit document vanuit Moskou had besteld. U vertelde dat u dit zo moest doen omdat u slechts een tijdelijke registratie had in Moskou. In de Russische Federatie zou men volgens u verplicht zijn om een rijbewijs aan te vragen op de plek waar men zijn officiële woonplaats heeft, in uw geval Dagestan. U vertelde dat u een foto en geld opstuurde en dat het paspoort u nadien vanuit Dagestan werd toegezonden, omdat het voor u te riskant was om zelf naar Dagestan te gaan (CGVS 01/09/2010, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat in de Russische Federatie een rijbewijs zowel op de plek van officiële woonst als op de plek van tijdelijk verblijf kan worden aangevraagd (cf. 'Antwoorddocument dag2010-009' in bijlage). De reden die u opgeeft om te verklaren dat uw rijbewijs op 17 juli 2007 in Dagestan werd uitgereikt, houdt dus geen steek. Gezien kon worden vastgesteld dat u al eerder uw verblijf in Dagestan in 2008 had proberen verzwijgen, heeft het Commissariaat-generaal dus een gegronde reden om te vermoeden dat u sinds 2005 nog vaker naar Dagestan bent teruggekeerd. Dit ondermijnt de vrees die u in Dagestan beweert te hebben nog verder.

Ten tweede moet het Commissariaat-generaal opmerken dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin u in 2005 Dagestan ontvluchtte. Zo bleef u opmerkelijk vaag over hoe u in 2005 vernam dat u bedreigd werd door een radicale moslingroepering. U zei dat uw vrienden u hadden verwittigd dat u gevaar liep. Toen u daarop werd gevraagd hoe uw vrienden aan deze informatie waren gekomen, gaf u een vaag antwoord: "Dat weet ik niet. Ze zeiden dat. (...) Ze bereidden een aanslag tegen mij." (CGVS 05/08/2010, p. 20). Pas nadat u herhaaldelijk opnieuw dezelfde vraag werd gesteld, zei u plots dat T. A. (...), een schoolvriend die vaak de moskee bezocht, u had gewaarschuwd. U wist echter niet hoe deze vriend concreet aan deze informatie was gekomen (CGVS 05/08/2010, p. 20). Tijdens het volgende gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dan weer dat Y. A. (...), de tweelingbroer van T. (...), diegene was die u gewaarschuwd had dat uw leven in gevaar was (CGVS 01/09/2010, p. 4-5). De vaststelling dat u opvallend vaag blijft over het moment waarop u verneemt dat uw leven in gevaar is, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Er mag immers worden verondersteld dat u zich dergelijk belangrijk moment beter kunt herinneren.

Daarenboven is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u naliet om deze – toch wel zeer ernstige – bedreiging voor uw leven officieel te gaan melden bij de politie in Dagestan. Toen u

gevraagd werd of u naar de politie gegaan was om te melden dat uw leven bedreigd werd door een extremistische islamitische groepering, antwoordde u aanvankelijk dat u dit niet had gedaan (CGVS 05/08/2010, p. 21). Dit lijkt zeer vreemd, gezien u eerder toch beweerde dat u had aangedrongen op het voeren van een officieel onderzoek naar aanleiding van de moord op uw neef Z. (...). U vertelde dat u de politie zelfs had betaald om het officiële onderzoek grondig te voeren, zodat de echte daders van de moord op uw neef zouden worden opgespoord (CGVS 05/08/2010, p. 20). Het lijkt aldus weinig geloofwaardig dat u, wanneer u door dezelfde groepering wordt bedreigd die verantwoordelijk is voor de moord op uw neef, dit niet zou rapporteren aan de politie. Toen u gewezen werd op het feit dat uw verklaringen op dit punt weinig geloofwaardig leken, zei u plots dat u wél naar de politie was gegaan. U zei dat u naar aanleiding van deze bedreigingen toch een onofficieel gesprek had met M. I. (...), de kapitein van de MVD (CGVS 05/08/2010, p. 22). Afgezien van het feit dat het weinig geloofwaardig lijkt wanneer u uw verklaringen ineens bijstelt, doet de vaststelling dat u geen officiële klacht neerlegde bij de politie, terwijl u wel betaald zou hebben om het officiële onderzoek grondig te laten voeren, verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten derde bleek uw verhaal ook ongeloofwaardig voor wat betreft de omstandigheden rond uw vlucht uit Moskou. Zo waren uw verklaringen tegenstrijdig over hoe u in 2009 concreet vernam dat het leven van u en uw gezinsleden werden bedreigd. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u immers het volgende: "[M. (...)] verklaarde [na zijn aanhouding in 2009] ook dat mijn naam en de namen van mijn gezinsleden op de zwarte lijst van de groepering staan (...)." (CGVS vragenlijst, p. 3). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u niet wist welke verklaringen M. (...) toen had afgelegd. U zei dat u niet had kunnen achterhalen wat M. (...) precies had verklaard: "De verklaring van M. (...) is geheim. (...) Hij werd gearresteerd en vastgehouden door de FSB, niet de politie van Dagestan. Ik kon zijn verklaring niet kennen." (CGVS 01/09/2010, p. 9). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u toen niet op de hoogte was van de exacte verklaringen die M. (...) bij de politie aflegde, maar dat u wel gehoord had dat uit de verklaringen van M. (...) was gebleken dat u er goed aan had gedaan om Dagestan te ontvluchten (CGVS 01/09/2010, p. 9-10). Uw advocaat opperde later dat u de term 'zwarte lijst' misschien in een figuurlijke betekenis had gebruikt (CGVS 01/09/2010, p. 15). Deze uitleg is echter niet afdoende. De vaststelling blijft immers dat u aanvankelijk verklaarde dat u wél wist wat M. (...) na zijn aanhouding aan de autoriteiten had verklaard – u sprak expliciet over een zwarte lijst – terwijl u nadien zei dat u eigenlijk niet op de hoogte was van wat M. (...) had verklaard. Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Vervolgens is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u na uw vergiftiging in april 2009 geen klacht zou ingediend hebben bij de politie in Moskou. U beweerde dat de politie de medische rapporten in het ziekenhuis vervalste, zodat u geen klacht zou kunnen neerleggen, en dat de politie u vertelde dat u terug naar Dagestan moest gaan (CGVS 05/08/2010, p. 12-14). Gevraagd of u de autoriteiten er dan op had gewezen dat u het slachtoffer was geworden van een aanslag door een radicale islamitische groepering, iets wat de politie in Moskou ongetwijfeld wel zou interesseren, antwoordde u dat u dit niet had gedaan. U zei dat ze toch niet zouden luisteren omdat u geen etnische Rus bent (CGVS 05/08/2010, p. 15). Dit is absoluut niet geloofwaardig. In een context waarbij leden van een radicale islamitische groepering net een moordaanslag op u hadden gepleegd, waarbij er elders in de Russische Federatie (in Dagestan) ondertussen een officieel onderzoek liep naar de betrokkenheid van deze groepering bij eerdere aanslagen, en waarbij uw neef M. (...) reeds tegenover de FSB had verklaard dat u een doelwit van deze groepering was, is het helemaal niet geloofwaardig dat u dit zelfs niet zou hebben proberen vermelden bij de autoriteiten in Moskou.

Ten vierde, voor wat betreft uw bewering dat u vreest om in Dagestan te zullen worden omgebracht door corrupte politieagenten, omdat u weet zou hebben van het feit dat zij op uw markt in Khasavyurt wapens verkochten aan rebellen, moet opgemerkt worden dat uw verklaringen in dit opzicht evenmin geloofwaardig zijn. U hebt dit uiterst belangrijke element in uw asielaanvraag, namelijk het feit dat u ook gevisieerd zou worden door leden van de ordediensten omdat u getuige was van corrupte praktijken, pas voor het eerst vermeld op het einde van het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal. Noch tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens de duur van twee opeenvolgende gehoren bij het Commissariaat-generaal had u hier enige melding van gemaakt. Pas op einde van het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal, nadat u herhaaldelijk was gewezen op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, voegde u dit nieuwe element toe aan uw verklaringen (CGVS 01/09/2010, p. 14-15). Dit komt uw geloofwaardigheid op dit punt niet ten goede. Daarenboven wordt ook dit verhaal gelogenstraft door het feit dat u nog naar Dagestan terugkeerde. Indien u werkelijk vreesde om in Khasavyurt te worden omgebracht door corrupte politieagenten, dan is het, zoals reeds eerder werd aangetoond, weinig geloofwaardig dat u in 2008 gewoon voor een familiebezoek zou terugkeren naar Khasavyurt.

Deze herhaaldelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties, die raken aan de kern van uw asielrelaas, maken dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw verklaringen.

Bovendien brengt u geen enkel objectief element aan dat het Commissariaat-generaal van het tegendeel zou kunnen overtuigen. U legt bijvoorbeeld geen document voor waaruit zou kunnen blijken dat u effectief samen met uw neef Z. (...) (tot 2005) of met uw neef M. (...) (na 2005) mede-eigenaar was van een markt in Khasavyurt. Zo zou u bijvoorbeeld eigendomsakten, rekeningen, documenten i.v.m. leningen of andere stukken kunnen voorleggen om dit aan te tonen. U kunt ook op geen enkele manier bewijzen dat u effectief een familieband hebt met Z. T. (...) en M. (...) T. (...), door bijvoorbeeld kopieën van identiteitsdocumenten, foto's of andere stukken voor te leggen, waaruit dit zou kunnen blijken. U kunt evenmin een bewijs voorleggen om uw bewering te staven als zou er op uw aandringen een officieel onderzoek zijn geopend omwille de dood van uw neef Z. (...), zoals bijvoorbeeld kopieën van processen-verbaal, verklaringen of andere gerechtelijke documenten. Als verklaring voor het feit dat u geen enkel objectief bewijs van uw asielrelaas voorlegde, beweerde u dat het voor u te gevaarlijk was om contact op te nemen met personen in Dagestan om deze documenten te laten versturen (CGVS 01/09/2010, 2-4). Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan deze uitleg. Er kon worden vastgesteld dat u wel degelijk in de mogelijkheid verkeerd om documenten te laten opsturen uit Dagestan. U beschikte immers over een duplicaat van de overlijdensakte van uw vader. Deze overlijdensakte bleek te zijn afgegeven in Dagestan op 30 juli 2009, terwijl u al op 7 juli 2009 in België was aangekomen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, gaf u toe dat uw moeder u dit document had opgestuurd. U beweerde dat bepaalde personen u de raad hadden gegeven om te verzwijgen dat u nog contact had met uw moeder, omdat dit nadelig zou kunnen zijn in uw asioldossier (CGVS 05/08/2010, p. 16). Afgezien van het feit dat dit uw geloofwaardigheid nog verder schaadt, blijkt dus dat u wel degelijk documenten kunt laten opsturen uit Dagestan. De vaststelling dat u geen enkel bewijs van uw asielrelaas voorlegt, ondanks dat u het Commissariaat-generaal u bijkomende tijd gunde (CGVS 01/09/2010, p. 15), ondergraaft uw geloofwaardigheid nog verder.

Het is overigens zeer opmerkelijk dat uw echtgenote helemaal niets bleek af te weten over uw problemen. Zo bleek zij niet te weten dat u ooit mede-eigenaar van een markt in Khasavyurt zou zijn geweest. Zij wist enkel dat u in Moskou werkte als timmerman. Zij had er geen idee van of u voordien ooit een andere job dan die van timmerman had uitgeoefend. Uw vrouw bleek ook helemaal niet op de hoogte te zijn van het feit dat u in 2005 uit Dagestan zou zijn gevlucht. Uw echtgenote wist enkel te vertellen dat zij in 2006 naar Moskou verhuisde en dat u in Moskou woonde toen jullie elkaar in 2007 ontmoetten. Zij had er geen idee van hoe lang u daar al woonde; of dit bijvoorbeeld nog maar enkele jaren was, dan wel reeds 15 jaar. Uw vrouw was er niet van op de hoogte dat u ooit enig probleem zou hebben gehad in Dagestan (CGVS K. (...) 02/09/2010, p.5).

De documenten die u wel voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas in geen geval herstellen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en de erkenning van vaderschap ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het duplicaat van de overlijdensakte van uw vader, attesteert dat uw vader in 2007 is overleden, maar geeft geen oorzaak van overlijden. De verschillende medische documenten vermelden dat u in april 2009 in Moskou in een ziekenhuis bent opgenomen met een vergiftiging, maar vermelden, volgens uw verklaringen, geen oorzaak van deze vergiftiging. Eén internetartikel handelt over de algemene situatie in Dagestan, maar heeft geen betrekking op uw individuele asielrelaas. Het tweede internetartikel vermeldt dat M. T. (...) op 16 juli 2010 werd omgebracht door de Dagestaanse politie. Zoals eerder opgemerkt, kunt u echter op geen enkele manier aantonen dat u een familieband hebt met deze persoon. Deze verschillende stukken kunnen uw asielrelaas dus op geen enkele manier objectief ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in

de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, K. M. (...) (O.V. 6.457.544), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, verwijst naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot en geen eigen elementen aanvoert.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1. Verzoekende partijen beperken zich in hun verweer tot een summiere herhaling van het door hen voorgehouden asielrelaas. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen met een summiere herhaling van het asielrelaas in gebreke blijven.

Verzoekende partijen nemen geen enkele moeite ook maar één element van de zeer uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen waardoor deze motivering integraal als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

De talrijk vastgestelde onaannemelijkheden, ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en omissies betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering van verwerende partij wordt door verzoekende partijen eveneens ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT